

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Wallace
Mexikói románc

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Wallace, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 623. eredeti címe: *The Unexpected Honeymoon* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Fekete Ádám

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 623. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-118-8

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– *Buenos días!*

Carlos García Chávez azt gondolta, már mindent látott, de az elnöki villa ajtajában álló szőke nő látványa még őt is meglepte. A szűk fehér ruhát viselő, kócos, platinaszőke jelenség mintha egy régi filmhíradóból lépett volna ki. Carlos szinte arra számított, hogy bűgő hangon elnök úrnak szólítja őt.

Ehelyett a nő szélesen elmosolyodott. Carlos erre sem számított; egész teste belesajdult ebbe a mosolyba. Erősen megmarkolta a karjában tartott borosüveget.

– *Buenas tardes*, señorita Boyd.

– Ó, tényleg, délután már azt mondják, *tardes*. Elnézést. Még mindig a keleti parti időzónában járok. De majd akklimatizálódok.

Carlos legyőzte a késettést, hogy helyreigazítsa: keleti parti idő szerint nem korábban lenne, hanem még később. A vendégnek mindig igaza van, még ha téved is.

– Miben segíthetek, señor...?

– Chávez. Carlos Chávez. A La Joya del Mayán főigazgatója vagyok.

– Azt mondta, főigazgató? A francba. Éreztem én, hogy túl szép, hogy igaz legyen.

– Esetleg van valami probléma? – kérdezte Carlos feszülten. A hotelszakmában a hibák veszélyt jelentenek, mert rossz értékeléseket hoznak, és a rossz értékelés maga az ellenreklám. Neki pedig már így is épp elég baja volt a La Joya ügyeivel.

– Szerencsére még nem pakoltam ki – mondta a nő, Carlos pedig követte, igyekezve nem túl hosszan megbámulni ringó fenekét. – Itt valami tévedés van. Delilah és Chloe igazán nagylelkűek, de ez akkor is túlzás lenne. Még akkor is, ha milliomosfeleségek... vagy legalábbis Del az. Chloe és a pasija még nem házasodtak össze, de a vak is látja, hogy ez lesz a vége. Teljesen egymásba vannak habarodva. Kér pezsgőt? – emelt fel egy üveget a dohányzóasztalról.

– Köszönöm, nem. – A barátságos szóáradatból Carlos úgy ítélte meg, hogy a nő bőven ivott már kettejük helyett is. – Nos tehát: valami problémája van az elhelyezéssel?

– Még sosem ittam Cristalt. Nagyon finom.

– Örülök, ha ízlik.

– Ó, nagyon. – A nő egy hajtásra kiitta a pezsgője nagy részét. – Ilyet kéne adni holnap este a fogadáson.

– Ha szeretné, változtathatunk a menün.

A nő felhorkant.

– Ahhoz már kicsit késő van.

– Egyáltalán nem. Az utolsó pillanatig változtathatunk. Amin csak szeretne.

– Mert mindenki tudja, hogy a menyasszony boldogsága az első, ugye? – A nő lustán félresimított néhány szőke tincset a szeme előtt. – Éljen a menyasszony!

A vőlegény nem fog ma este unatkozni, gondolta Carlos. Tényleg, hol a vőlegény? Señorita Boyd a szálloda messze földön híres esküvői csomagját rendelte meg, de a recepció szerint egyedül jelentkezett be. És csak a csalódott menyasszonyok isznak egyedül...

Elég ebből, semmi köze a vendégek magánéletéhez. A szolgáltatás színvonala viszont az ő felelőssége, újra feltette hát a kérdést:

– Valami probléma van a lakosztállyal?

– Gondolom, az a probléma velem, hogy itt vagyok benne. Ezért jött, nem? Közölni akarja, hogy ki kell költöznöm.

Tehát ezért aggódott, gondolta Carlos megkönnyebbülten.

– Szó sincs róla.

– Komolyan?

– Persze. Én intéztem a foglalás módosítását. – Carlos első hetének egyik fénypontja volt, amikor a nő barátnője, señora Cartwright telefonált. – A következő hétben tekintse az elnöki villát az otthonának.

– Tényleg? Nahát... nekem vannak a legjobb barátaim. – A nő lenézett a poharára, szeme könnybe lábadt. Carlos attól tartott, mindjárt sírva fakad.

– Ha jól emlékszem, señora Cartwright említette, hogy nagyon tetszettek önnek a fotók a prospektusunkban.

A megjegyzés elérte célját, a nő figyelme elterelődött.

– Az nem kifejezés. Gyönyörű ez a hely. Sőt, több mint gyönyörű.

– Örülök, ha tetszik.

– Ó, nagyon. – Kiürítette a poharát, és megint az üvegért nyúlt. – Señor... mit is mondott, hogy hívják?

– Carlos Chávez.

– Carr-los Chááá-vez. Kellemes kimondani a nevét – mosolyodott el. – Biztos nem kér valamit inni?

– Egészen biztos.

– Akkor mit csinál azzal az üveggel?

Tényleg, a cabernet. El is felejtette, miért jött.

– A recepció említették, hogy látták önt Steinbergékkel beszélgetni.

– Hogy kicsodával? – csodálkozott el a nő.

– Azzal a massachusettsi párral, akik a Paradisóban szálltak meg.

– Ja igen, Jake és Bridget. A partról jöttek fel. Mondtam nekik, hogy csak az idejüket vesztegetik a Paradisóban. Alaposan utánanéztem: a maguk szállodájánál nincs romantikusabb esküvői helyszín.

Carlos remélte, hogy tényleg így van. A Chávez család sok áldozatot hozott a cél érdekében.

– Úgy tűnik, a lelkesedése rájuk is átragadt – mondta. – Lefoglaltak egy szobát jövő tavaszra.

– Nem vagyok meglepve.

A nő lenyalta a pezsgőt a felső ajkáról. Carlos marka megfeszült a borosüvegen. Nem tudta, a nő mindig ilyen érzéken viselkedik-e, vagy csak az alkohol szabadított fel benne valami rejtett szexuális kisugárzást, de a teste hevesen reagált a látványra.

– Azt mondták, csak úgy erre jártak – magyarázta a nő. – De senki se sétál „csak úgy” négy mérföldet a tengerparton! Szóval beszélgettem velük egy kicsit, és pár perc után láttam, hogy meg vannak győzve. De képzelje, a recepciójuk elküldte volna őket szó nélkül, egy szál prospektussal.

– Sajnos épp gondjaink vannak – mondta Carlos. Nem kell részletezni a válsághelyzetet, aminek a megoldására őt küldték. – Köszönjük, hogy megvédte az érdekeinket. Azért jöttem, hogy személyesen is megköszönjem a segítségét, és hálánk jeléül átadom ezt. – Felmutatta az üveget. – Mexikói cabernet a Parras-völgyből.

– Jaj, de kedves. – A nő az üvegért nyúlt, de elvesztette az egyensúlyát, és a férfi mellkasának esett. A poharából pezsgő lötytyent Carlos ingére, de ő alig vette észre, mert a nő kezét figyelte, amellyel nekítámaszkodott.

– Tetszik, ahogy kiejti, hogy „Mexikó”. Koccintsanak a vőlegényével a közös jövőre.

Megragadta a señorita vállát, álló helyzetbe tessékelte, és a kezébe nyomta az üveget. A nő kissé hátrabillent, de sikerült megőriznie az egyensúlyát, s egy halk „hoppácska” kíséretében mosolyogva az asztalhoz lépdelt.

– Szép gondolat, señor Carlos. Sajnos ő valaki mással kezdett közös jövőt, és erre nem igazán van kedvem koccintani.

– Tessék? – Nem esküvői csomagot foglalt le náluk?

– A vőlegényem, pontosabban exvőlegényem úgy döntött, inkább valaki mást vesz el feleségül. Nem csoda, hogy az italba menekült, gondolta Carlos, és felébredt benne a részvét.

– Sajnálom az önt ért... – Lehet veszteségnek hívni egy felbontott eljegyzést? Carlos gyűlölte ezt a szót: üres és semmitmondó. Ha az ember világa összeomlik, az sokkal több, mint veszteség.

– Szóval egyedül van itt – váltott témát.

– Nászút egy főre – felelte a nő, majd a kiürült pohárra nézett. – Ez aztán itatja magát.

– Talán jobb lenne, ha...

– Ha micsoda? – villant rá a nő kék szeme.

– Semmi. – Nem az a feladata, hogy fegyelmezze a vendégeit, hanem hogy kielégítse az igényeiket.

– Tudja, mit mondott? Azt, hogy engem jobban érdekel az esküvő, mint ő. Hallott már ilyet?

– Sajnálom.

– Na igen... én is. – A nő ingatag léptekkel visszament a dohányzóasztalhoz. – Mintha bűn lenne, ha az ember izgul az esküvője miatt. Pedig jogosan érezheti magát különlegesnek az esküvője napján.

Nehéz volt elképzelni, hogy egy ilyen gyönyörű nőnek egy bizonyos napra van ahhoz szüksége, hogy különlegesnek érezze magát. Ugyanakkor Carlos tudta jól, hogy vannak olyan nők, akik a szépségük ellenére igénylik a folyamatos megerősítést.

– Egyébként is, ha Tomnak baja volt, mért nem mondott valamit? Mondhatta volna, hogy „Larissa kedves, én nem akarok nagy esküvőt”. De nem, ő hagyta, hogy tizenöt hónapig tervezgessek, és közben mély „beszélgetéseket” folytatott egy másik nővel. A végén meg a fejéhez vágta, hogy a rögeszmém lett ez az esküvő... De mért nem velem beszélgetett? – Hirtelen megfordult, megint kilötyöntette a pezsgőt, és elindult az erkély felé.

Carlos arra gondolt, hogy el kéne mennie, és hagyni, hadd szomorkodjon. Ehelyett valami arra ösztökélte, hogy kövesse az erkélyre.

A nő görnyedt vállal állt, és az őserdőt bámulta.

– Én meghallgattam volna – mondta erőtlen hangon.

– Biztos vagyok benne.

Előttük hófehér kócsagok telepedtek le éjszakára a mangrovecfák közé, rikoltásuk visszhangzott a lagúnán. A zöldeskéken csillogó hullámok a fák gyökereit csapdosták.

A nő kezében megingott a pezsgőspohár. Carlos már épp azon volt, hogy elkapja, mielőtt a vízbe hull, mikor a nő hirtelen felé fordult:

– Maga nős, señor Carlos?

– Már nem – felelte. Mint mindig, először most is majdnem igent mondott.

– Elvált?

– Özvegy.

– Ó – sütötte le szemét a nő. – Sajnálom.

Újabb semmitmondó szó.

– Sok éve történt – válaszolta Carlos.

– Biztos gyerekesnek tartja a problémáimat.

– Maga szenved tőlük, azt biztosra veszem.

– Buta vagyok, gyerekes – sóhajtott fel a nő.

Közelít az önostorozáshoz, ami alkohollal kombinálva veszélyes lehet. Carlos fejében megszólalt a vészcsengő.

– Nincs kedve bemenni? – kérdezte. – Öntök egy pohár vizet.

– Nem kérek – felelte a nő, és ellökte magát a korláttól. – Pezsgőt akarok.

Carlos várta, hogy elinduljon, ehelyett a nő végigsimított az arcán, kék szeme az övébe mélyedt.

– Őszinte részvétem – mondta, s a hangja valóban őszintén csengett.

Carlos hirtelen tudatára ébredt, hogy itt van egyedül egy gyönyörű, sebzett nővel, aki megerősítésre vágyik. A helyzet túlságosan hasonlított a múltjára; kinyílt egy ajtó, amin pedig annak idején megesküdt, hogy nem lép be többé.

– A személyzet a rendelkezésére áll – mondta, elkapva a tekintetét, mielőtt más, még zavaróbb emlékek is a felszínre törhettek volna. Ha kétségeid vannak, koncentrálj a munkára: ez a szabály jól bevált az elmúlt öt évben. – Mindent megteszünk, hogy jól érezze magát, a körülményektől függetlenül.

– Nagyon kedves.

Ó, nem: a kedvességről már öt éve leszokott.

Miután bementek, gondosan becsukta az erkélyajtót. Ha minden jól megy, a nő a kanapéra kucorodik és elalszik. A biztonság kedvéért eszébe véste, hogy szóljon a biztonsági őröknek, tartsák szemmel a villát.

A homokkő sétány a lemenő nap fényében fürdött. Carlos szerette ezt a napszakot. Ilyenkor volt ideje körbejárni az üdülőt, hogy lehetséges problémák után kutasson. Mert azok mindig adódtak.

Hat hete volt itt, kevés ideje ahhoz, hogy megismerje az üdülőtelep minden sajátosságát. Eddig nagyrészt az előző igazgató által okozott galibák kijavításával volt elfoglalva. Zavaros pénzügyek, kifizetetlen számlák...

És persze ott volt Marília. Annak a buta tyúknak esküvőket kellett volna szerveznie, nem megszöknie egy szoknyavadász idiótával. Egy évtizednyi jó hírnév került veszélybe két ember felelőtlensége miatt. A gondatlanság előbb-utóbb mindig katasztrófához vezet.

– Hoppá, elnézést – került ki egy ifjú házaspár.

Carlos ellépett az útjukból, és nehéz szívvel nézte, ahogy a fiatal nő játékosan elhessegeti a férje kezét a fenekéről. Ő is ilyen volt valaha: romantikus, naiv. Azt hitte, örökké fog tartani a varázslat – míg egy gyönyörű barna szempár pillantása fel nem borította az életét.

Nem volt ostoba. Tudta, hogy a családja nem csak azért küldte a La Joyába, hogy rendbe hozza az előző vezetőség hibáit. Azt remélték, az itt töltött idő őt magát is rendbe hozza. Mintha a romantikus környezet elég volna ahhoz, hogy visszanyerje régi önmagát.

A családja nem vette észre, hogy az az ember, aki Carlos valaha volt, meghalt. Saját romantikus illúziói és vágyai pusztították el, és ebből már nem tud talpra állni, bármilyenek is legyenek a körülmények.

Végleg elmúltak az ő romantikus napjai. A legtöbb, amit tehet, hogy segít másoknak megélni az illúziót, amíg tart. Vagy, mint señorita Boyd esetében, segít, hogy ne fájjon annyira a valóság.

Ki kapcsolta fel a villanyt?

A fény fájdalmasan szűrődött be Larissa lehunytt szemébe. Ha eltakarná az arcát, talán tudna még egy-két órát aludni. Jobbra nyúlt, de csak a levegőt markolta. Balra nyúlt: ugyanez. Aki próbálja megvakítani, az ellopta a párnáit, és az ágycsészét is megrövidítette.

Kinyitotta egyik szemét: nagy kék felületet látott. Pedig az ő hálószobája sárgásbarna. Hol van? És ami még fontosabb: hogy került ide?

Szép lassan tudatára ébredt a valóságnak. Valamikor éjjel úgy döntött, megnézi a csillagokat, és kibotorkált a teraszra. Bizonyára elaludt a díványon; most a hasán feküdt, arca egy királykék párnába mélyedt.

Mennyit ihatott? Az biztos, hogy túl sokat: a nyelve száraz volt, és érdes. A feje pedig fájdalmasan lüktetett. Delilah és Chloe hibája az egész, ők küldték a pezsgőt.

„Miért? Nem mi töltögettünk a poharadba” – mondaná Chloe, és sajnos igaza lenne. Larissa maga töltötte tele újra és újra. Megivott egy egész üveg pezsgőt és egy fél üveg bort. Öklendezni kezdett, mikor belegondolt, hogy ez milyen sok.

Hangos nyögéssel feltápászkodott, és a nappaliba botorkált. Még mindig alig hitte el, hogy Delilah és Chloe jóvoltából az elnöki villába került. Lenyűgöző volt a lakosztály, bár ebben a pillanatban túl sok volt benne a fény: az egyik üveggel az óceánra nézett, a másik a lagúnára.

Hova tette a napszemüvegét? Esküdni mert volna, hogy a fején volt, mikor bejelentkezett. A nélkül fel fog robbanni a feje.

Hupsz, a lába a semmibe lépett; elfelejtette, hogy a nappaliban van egy süllyesztett társalgórész. Szerencsére meg tudott kapaszkodni a kanapé szélében.

Ahogy a párnázott karfát markolta, egy emlék villant az agyába. Egy szomorú barna szempár sűrű szempillákkal. Furcsa bizsergés futott végig a hátán. Kapcsolatokról beszélgettek. A férfi említette, hogy özvegy. Ő kifejezte a részvétét, és...

És megérintette.

Te jó isten, ugye nem hajtott rá tegnap egy idegen férfira?! A nyitott palackok alapján könnyen megtörténhetett...

Kopogás hangja hasított az agyába.

– Szobaszervíz – mondta valaki enyhe akcentussal.

Larissa kikukucskált a kémlelőlyukon. Egy tálalókocsit pillantott meg, rajta ezüsttálcák és – te jó ég! – egy újabb üveg pezsgő. Felnyögött. Az esküvői reggeli. Nyilván elfelejtette lemondani.

– Az ifjú arának – jelentette be a pincér, mikor Larissa kinyitotta az ajtót.

Diplomatikusan nem vett tudomást a vendég kinézetéről, de Larissa elcsípett egy oldalpillantást, ahogy betolta a kocsit. Mindegy. Akkor is nagyjából így nézett ki, amikor bejelentkezett. Aki egyedül van, az úgyis feltűnik itt a La Joyában.

A pincér egyesével felfedte a tálcák tartalmát. Friss eper. Tejszínhab. Rántotta. Az aromák egyetlen gyümölcsös, fűszeres illatfelhővé keveredtek össze. Larissa gyomra émelyegni kezdett.

– Kávé van? – vágott közbe, mielőtt a férfi az utolsó fogást bemutathatta volna. Szinte biztosra vette, hogy sült szalonna, aminek a zsíros szagától most kikészült volna. – Tudok magamnak önteni – folytatta, mikor a pincér a termoszárt nyúlt. – Mondja meg a szakácsnak, hogy minden gyönyörű – mondta nagy erőfeszítéssel. – Pont úgy, mint a hirdetésben.

– Örülök, ha így gondolja – csendült fel egy újabb hang.

Mielőtt Larissa válaszolhatott volna, az iménti emlékképhez tartozó férfi lépett be a szobába. Magas volt, vonzó, makulátlan külsejű.

Jóképűbb volt, mint ahogyan Larissa emlékezett. Széles váll, kemény, izmos test. A nő ujjai bizseregni kezdtek, mikor eszébe jutott, milyen érzés volt hozzáérni.

Az arcára viszont nem emlékezett: a szomorú szempár elvonta a figyelmét a vonásairól. Erős állkapocs, széles orr. Aranybarna bőr. Markáns, férfias arc, egyszerre figyelmet és tiszteletet követelő.

– *Buenos días*, señorita Boyd – bólintott udvariasan.

A francba, elfelejtette a nevét! Pedig nem olyan férfi, akit könnyű elfelejteni. Talán ha eleget mosolyog, kihúzza a beszélgetést addig, amíg eszébe jut.

– *Buenos días*. Hogy van ma reggel?

– Köszönöm, jól, señorita. Ennél viszont sokkal fontosabb kérdés, hogy *maga* hogy van.

– Pompásan – hazudta a nő.

A férfi kételkedni látszott, de nem szólt, hanem a tálalókocsi felé fordult. Larissa észrevette, hogy a pincér feszülten fogadja a vizsgálódást. Señor Akárki nyilván keménykezű főnök.

– Látom, az esküvői reggelit kapta – mondta végül a férfi.

– Igen.

– Érdekes választás. Szándékos?

Furcsa kérdés. Larissa megvárta, míg a pincér távozik, aztán visszakérdezett:

– Hogy érti?

– A körülményeket tekintve csodálkozom, hogy ezt választotta.

Vajon a másnaposságára céloz, vagy arra, hogy már nem menyasszony? A diplomatikus megfogalmazásból nehéz volt rájönni.

A férfi levette a szalonnás tálca tetejét. Larissának felkavarodott a gyomra.

– Kár lenne a finomságokért – felelte, és nagyot nyelt, hogy legyőzze hányingerét.

– Remek hozzáállás. Én rá se tudnék nézni ennyi ételre, nemhogy megenni.

Aha, tehát a másnaposságáról beszélnek.

– Vashól van a gyomrom – felelte a nő.

A férfi ismét kétkedően pillantott rá. Mindketten tudták, hogy Larissa eszméletlenül itta magát tegnap. Butaság lenne úgy tenni, mintha nem így lett volna. Rendben, akkor buta lesz, és megpróbálja megőrizni a maradék méltóságát. Főleg, mivel az egyetlen tiszta emléke tegnaptól az, hogy nekiesett a férfi izmos mellkasának.

– Akkor jobb gyomra van, mint nekem – jegyezte meg a férfi. – Tejszínt, cukrot? Vagy feketén kéri a kávé?

Legszívesebben azt kérte volna, távozzon a reggelivel együtt, hogy végre összeeshessen.

– Feketén kérem.

– Figyelmeztetem, hogy a mexikói kávé erősebb, mint az amerikai. A legtöbb vendégünket ez meglepetésként éri.

– Vállalom a kockázatot.

Bármit, csak szabaduljon meg végre tőle. Egyébként is, mit keres itt?

Ujjai megint bizseregni kezdtek. Jaj, ne! Lehet, hogy tényleg rámászott tegnap, és a férfi most valami könnyű kis nyári kalandot remél?

– Mindenképpen kóstolja meg a *café de ollát*. Fahéjjal és *piloncillóval* készítjük. Édes, de nem tolakodóan. A megfelelő pörkölés a titka.

Larissának pillanatnyilag ez a csésze kávé is éppen elég nagy kihívást jelentett. A tálcafedők nem tartották vissza eléggé az illatokat, és az sem segített, ahogy a férfi a barna cukorról beszélt. Kavargott a gyomra. Esküdni mert volna, a férfi szándékosan teszi próbára, hogy lássa, meddig bírja.

– Minden vendég kitüntetett figyelmet kap az igazgatótól, vagy csak én vagyok ilyen szerencsés? – kérdezte, remélve, hogy legalább a posztjára jól emlékszik. A fene egye meg, mért nem jut eszébe a neve?

– Azt hiszem, szerencsésnek mondhatja magát. Az ifjú házaspárokkal a rendezvényszervezőnk szokott foglalkozni.

– De itt most olyan nincs – villant be még egy emlék Larissának a tegnapi beszélgetésből.

A kávénak szörnyű illata volt. A jelek szerint itt az „erős” azt jelenti, „odaégett”. Lélegzetét visszafojtva belekortyolt. A forró, savas folyadék teljes hosszában megégette a nyelőcsövét, mielőtt a háborgó gyomorban kötött ki.

– Így van – mondta a férfi. – Pillanatnyilag nincs. Ezért tartom fontosnak, hogy személyesen foglalkozzak a VIP-vendégeinkkel. Szeretném biztosítani, hogy azt az élményt kapják, amit vártak.

– Ezzel kicsit elkésett – felelte Larissa. Az ő utazása máris máshogy alakult, mint ahogy várta.

Az igazgató megköszönte a torkát.

– Ezért is jöttem először önhöz. Észrevettem, hogy...

Carlos! – ugrott be Larissának a név, de ugyanabban a pillanatban a kávé is elindult a gyomrából fölfelé, kísérettel. Megragadta a legközelebbi szemetest, és belehányt.

2. FEJEZET

– Jobban van?

– Igen – préselte ki magából Larissa. A szemetessel történt kínos incidens után nem akart bármi mást bevallani.

Sok boldogságot, gondolta. Ma lett volna a nagy nap. Amiről egész életében álmodozott. Amikor az egész világ megtudja, hogy ő, a kis Larissa Boyd, megtalálta a maga szép szőke herceget, és végre nem kell irigykedve néznie mások szép fehér ruháját.

Ehelyett egy fürdőszoba csempéjén, a vécé fölé görnyedve kezdi a napot.

– Szüksége van valamire?

– Köszönöm, nem. Pár perc, és rendben leszek. Menjen nyugodtan.

Figyelt, hogy hallja-e, amint a férfi távozik, de nem hallotta. Pedig az ember azt gondolná, kihasználja, hogy bezárkózott a fürdőszobába, és megpróbál minél messzebb menekülni tőle. Talán attól fél, hogy elájul, és beveri a fejét?

Feltápáskodott, és a mosdókagylóhoz lépett. Miért van itt annyi ablak? Mindenfelől fény tört be a helyiségbe, vakítóan ragyogtak az üveg berendezési tárgyak.

A tükörbe pillantva elborzadt. Mint egy mosómedve! Fogott egy papír zsebkendőt, és megtörölte a szemét, de csak annyit ért el, hogy a halántékára kente a sminkjét.

– Señorita?

És ráadásul señor Chávez sem távozott. Most már biztosan megjegyzi a nevét. Fogadni mert volna, hogy a férfi viszont szívesen elfelejtené az övét. Kevesebb mint egy nap alatt berúgott, flörtölt vele, aztán a szeme láttára behányt a kukába.

Nyilvánvaló, hogy a férfi addig marad, amíg nem látja viszont, úgyhogy akár ki is mehet hozzá. Nagyot sóhajtva még egyszer törölt néhányat a sminkjén – hiába –, majd kinyitotta az ajtót.

Señor Chávez a lagúnát nézte. Larissa tudta, hogy oda kellene mennie hozzá. A fekete öltönyös férfi jelenléte különös feszültséggel töltötte meg a szobát.

Már nem érezte az ételszagot, a reggelije eltűnt.

– Kitoltam a kocsit – mondta a férfi. – Tudom, milyen kellemetlen az ételszag, ha az ember nem érzi jól magát.

Mégis megkínálta egy csésze kávéval. Ha nincs a halálán, most feldühödött volna.

– És a szemetes?

– Az is kint van. A takarítók majd hoznak másikat.

– Köszönöm – mondta Larissa. – Nem szoktam ennyit inni – próbálta kimagyarázni nyomorúságos állapotát. – Főleg nem éhgyomorra. Csak tegnap este...

...tudatára ébredt, hogy itt van a nászútján – *egyedül*. Ami New Yorkban még a visszanyert függetlenség élményét ígérte, egyszerre szánalmassá vált.

– ...ki voltam bukva – folytatta. – Ma lett volna az esküvőm.

– Tudom. Mesélte.

– Ja, tényleg. – Mindig is túl közlékeny volt az idegenekkel, ha ivott. Chloe szokta is mondani, hogy aznap, amikor először találkoztak, néhány pohár bor mellett elmesélte neki az egész életét. Vajon mi mindent fecsegett el egy egész üveg bor után? – Mondtam mást is?

– Nem emlékszik?

– De, nagyrészt igen. – Ez nem volt teljesen igaz. Arra emlékezett, hogy a férfi érkezése után nem tűnt annyira üresnek a szoba, és hogy jó érzés volt végigsimítani a borostáján. – De azért van pár homályos folt. Nem csináltam semmi öö... kínosat, ugye? – Remélte, hogy nem kezdett ki a férfival.

– Itt hagyom a kávémat, ha esetleg szüksége lenne koffeinre – váltott témát a férfi, és ez válasznak pont elég volt. Larissát büntudat fogta el.